

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Stanisław Stankiewicz

w sprawie **S.K.**
skazanego z art. 148 § 1 k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w dniu 27 marca 2025 r.
wniosku skazanego o wznowienie postępowania
zakończanego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 9 września 2010 r., sygn. akt II AKa 120/10,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim
z dnia 5 maja 2010 r., sygn. akt III K 163/09,
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

**odmówić przyjęcia wniosku skazanego S.K. o wznowienie
postępowania z powodu jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

W dniu 23 września 2024 r. do Sądu Najwyższego wpłynęła korespondencja skazanego S.K., w której domagał się on wznowienie postępowania zakończanego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 9 września 2010 r., sygn. akt II AKa 120/10, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 5 maja 2010 r., sygn. akt III K 163/09. W treści pisma skazany zakwestionował dokonaną na merytorycznym etapie postępowania

jurysdykcyjnego ocenę materiału dowodowego wskazując, iż został on niesłusznie obciążony przez zeznających w sprawie świadków. Na potwierdzenie powyższego do wniosku załączył list od jednego ze świadków w sprawie.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Wniosek skazanego jest oczywiście bezzasadny w rozumieniu art. 545 § 3 k.p.k.

Powyższy przepis nakłada na sąd obowiązek przeprowadzenia kontroli wniosku o wznowienie postępowania pochodzącego od podmiotu nieprofesjonalnego pod kątem tego czy nie jest on oczywiście bezzasadny. Kontrola ta ma charakter *quasi* formalny, co oznacza, że w jej toku nie dochodzi do merytorycznego rozpoznania wniosku, ani też do badania jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia, ale do wstępnego przeanalizowania jego treści w celu ustalenia możliwości skutecznego złożenia tego pisma. Wniosek, który jest bezzasadny w stopniu oczywistym, musi spotkać się z odmową przyjęcia bez wzywania do usunięcia braków formalnych. Oczywista bezzasadność wniosku o wznowienie postępowania to taka, która nie wymaga szczególnego badania, jest widoczna „na pierwszy rzut oka”, jest niewątpliwa i wniosek obiektywnie nie może doprowadzić do wzruszenia prawomocnego orzeczenia (zob. postanowienia SN: z 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016/1/5; z 6 października 2015 r., V KO 56/15).

W kontekście oceny przesłanki oczywistej bezzasadności wniosku ustawodawca szczególną wagę przydał sytuacji, gdy w piśmie wnioskujący ponownie podnosi okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania. Taka sytuacja niewątpliwie nastąpiła w niniejszym postępowaniu. Dostrzec wszak trzeba, że tożsame argumenty skazany S.K. podnosił w sprawie zarejestrowanej w Sądzie Najwyższym pod sygn. akt V KO 108/23. Wówczas wyznaczono skazanemu S.K. obrońcę z urzędu w osobie adw. D.O., w celu sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 9 września 2010 r., sygn. akt II AKa 120/10, albo poinformowanie Sądu Najwyższego o braku podstaw do jego wniesienia. W dniu 4 marca 2024 r. wyznaczony obrońca przedłożył opinię o braku podstaw do sporządzenia i wniesienia w analizowanej sprawie wniosku o

wznowienie postępowania. Z uwagi na brak podniesienia nowych okoliczności w aktualnym czasie brak jest podstaw do kolejnego wyznaczania skazanemu obrońcy z urzędu. Jednocześnie dostrzec należy, że wywiedziony wniosek manifestuje jedynie niezadowolenie skazanego z końcowego wyniku postępowania. Stanowczo wskazać trzeba, że podważanie oceny materiału dowodowego nie może stanowić podstawy do wznowienia postępowania sądowego. Podkreślić bowiem należy, że postępowanie wznowieniowe nie stanowi powtórzenia postępowania apelacyjnego i nie jest swego rodzaju „trzecią instancją”, mającą służyć kolejnemu weryfikowaniu poprawności orzeczeń zapadłych w sądach pierwszej i drugiej instancji. Na tle powyższego oczywistym pozostaje, iż niezasadne na tym etapie jest eksponowanie uchybień w ocenie materiału dowodowego. Wszystkie te okoliczności zostały bowiem poddane analizie w toku właściwego postępowania sądowego oraz kasacyjnego. Wznowienie postępowania może nastąpić zaś wyłącznie w ściśle określonych przez ustawodawcę podstawach.

Powyższego nie zmienia załączony przez skazanego do wniosku list od potencjalnego świadka w sprawie. Dostrzec wszak trzeba, że podstawa wyroku skazującego opierała się na szeregu dowodów obdarzonych przez orzekające sądy przymiotem wiarygodności. Tym samym eksponowanie przez wnioskodawcę nieposiadającego waloru procesowego listu od niezdefiniowanego wprost potencjalnego świadka zdarzenia nie może mieć takiej wymowy, o której mowa w art. 540 § 1 pkt 2 lit. a i b k.p.k., albowiem nie może on być postrzegane w kategorii nowego dowodu posiadającego taką moc by uznać, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze.

Konkludując, w przedmiotowej sprawie niewątpliwie zmaterializowały się przewidziane w art. 545 § 3 k.p.k. podstawy do odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie, jako oczywiście bezzasadnego, bez wzywania wnioskodawcy do uzupełnienia jego braków formalnych, takich jak niesporządzenie go przez adwokata i brak opłaty.

Sąd Najwyższy nie stwierdził także zaistnienia przesłanek wznowienia z urzędu, o których mowa w art. 542 § 3 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy, orzekł jak na wstępie.

[WB]

[r.g.]